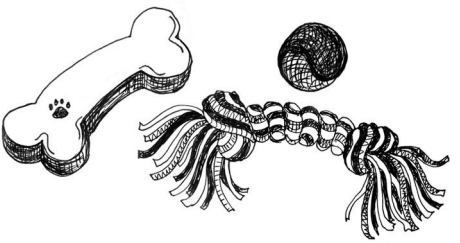

1. FEJEZET

Mielőtt ideiglenesen a Mancsvárba költöztem, nem igazán tudtam, hogy szeretem-e az állatokat. Anyu nem szerette őket, mert szerinte az állatok koszosak, összeszőrözik a szőnyeget, és a feneküket nyalogatják. Apu pedig azért nem szerette őket, mert mindig tüsszögött tőlük.

A sulis barátaim közül senkinek nem volt háziállata, kivéve Omárt, akinek volt egy macskája. Amikor azonban átmentem hozzá, a macska mindig bebújt a kanapé mögé vagy Omar ágya alá. Kár, mert rengeteg vicces-macskás videót szoktam nézni a YouTube-on, és alig vártam, hogy

én is készíthessek egyet. Még regisztráltam is egy saját YouTube-csatornát arra az alkalomra, amikor végre eljön a nagy nap.

– Sajnos az van, hogy az állatok nem szeretnek engem. Lehet, hogy utálják a szagomat – mondtam egyszer Omárnak. – Anyu mindig azt mondta, hogy nem kéne belefullasztanom magamat a dezodorba, ahányszor csak elmegyek otthonról.

– Lehet – nevetett Omár. – Vagy talán csak érzik, hogy ideges vagy a közelükben.

Bárhogy is volt, én nem tudtam olyan könnyen összebarátkozni az állatokkal, mint mások. Amikor még kicsi voltam, az osztállyal elmentünk az Edinburgh-i állatkertbe, az egyik csimpánz pedig odajött az üvegfalhoz, és pont előttem kezdte el túrni az orrát.

– Ez gusztustalan! – szóltam rá mérgesen. Aztán amikor anyu rajtakapott, hogy én is túrom az orromat, büntetésből hetekig edényfogó kesztyűt kellett otthon hordanom.

Körülöttem mindenki nevetésben tört ki, ki-

véve engem. A csimpánznak lehetett volna annyi esze, hogy ne nyilvánosan piszkálja az orrát.

– Szerintem kedvel téged, Hamish – paskolta meg a fejemet a tanárnőnk, Gregor kisasszony.

Én azonban nem így gondoltam. A csimpánz átható és sötét szemekkel meredt rám, hogy évekig kísértett a rémálmaimban.

Tavaly megpróbáltam megörökíteni a csimpánz arckifejezését egy művészeti versenyre, amelyet a felsősök számára rendeztek. Úgy döntöttem, hogy festés helyett inkább papírmasé szobrot fogok készíteni. Nagyon keményen dolgoztam, de valahogy nem sikerült jól megragadnom a csimpánz kifejező tekintetét. Az emlékeimben mindig dühösen bámult, de a szobrom tekintete inkább bánatos volt.

– Lehetne az a címe, hogy *Visszavágyódás a természetbe* – gondoltam magamban, miközben becsomagoltam a szobrot, hogy elpostázzam a Modern Művészetek Skót Nemzeti Galériájába.

Felnőtt koromra művész akarok lenni, így na-

gyon megörültem, amikor a zsűri nekem ítélte az első díjat. A rólam és a bánatos képű csimpánzszobromról készült fotó még a *The Scotsman* című napilapba is bekerült.

A Mancsvár előtt sosem kerültem olyan közel az állatokhoz, mint akkor az Edinburgh-i állatkertben. Talán, ha vidéken éltünk volna, akkor minden másképp alakul, de Edinburgh-ban laktunk a Royal Mile utca egyik lakásában, amely nem volt épp állatbarát hely. Plusz az én szobámat kivéve az egész lakás makulátlan krémfehér színű volt. Anyu nem szerette, ha valami nem passzolt a többi dologhoz, mert attól mindig megfájdult a feje.

– A tiszta otthon rendezett gondolatokról árulkodik – mondta mindig. Biztosra vettem, hogy inkább meghalt volna, mintsem egy napot is eltöltsön a Mancsvárban. A szüleimnek saját belsőépítészeti vállalkozásuk volt, amihez nagyon értettek. Az egész világot beutazták, hogy elmondják az embereknek, milyennek kell lennie

egy épület belsejének. Néha engem is magukkal vittek, és mindig flancos szállodákban aludtunk.

Egy nyáron azonban másként alakultak a dolgok. A szüleim Japánba készültek, ahová én is nagyon szerettem volna eljutni.

– Sajnálom, Hamish… – mondta apu.

– Túl sűrű a programunk, így nem vihetünk magunkkal, mert csak útban lennél – folytatta anyu.

Szerettem volna rámutatni, hogy otthon se nagyon foglalkoznak velem, de ellenálltam a kísértésnek.

– Nem lennék útban – fogadkoztam kétségbeesetten.

– Egész nap az ügyfeleinkkel lennénk, te pedig csak unatkoznál – győzködött apu.

– Segíthetnék…

Apu anyura nézett, majd megrázta a fejét.

Tudhattam volna, hogy úgysem hallgatnak rám. Szinte mindig ez volt a helyzet. Én voltam Hamish, az ő láthatatlan fiuk. Egy idő után már csak

röviden Mishnek szólítottak, de Omár elmondta, hogy ez arabul azt jelenti, hogy „nem”.

– Például a „mish mumkin” azt jelenti, hogy „nem lehetséges” – mondta kacagva.

Azóta próbálom Mishkára változtatni a Mishka divatmárka után, amelynek egy rajzolt szemgolyó a logója.

Anyu és apu egymás szavába vágva folytatták a mondandójukat.

– Megkértük a nővéremet, Helen nénit… – mondta anyu.

– El se hinnéd, hogy milyen nehéz volt találni valakit, aki… – tette hozzá apu.

Anyu szigorúan apura pillantott, aki azonnal elhallgatott.

– Szóval, Helen néni azt mondta, hogy szívesen vendégül látna téged – folytatta anyu.

Helen néni egyike volt azoknak a rokonoknak, akiktől minden szülinap és karácsony alkalmával kaptam üdvözlőlapot, de élőben még sosem láttam.

– Találkoztam már vele? – kérdeztem.

Anyu mesterkélten felkacagott:

– Hát persze! Mikor is látta Hamish utoljára Helent, Malcolm?

Apu a homlokát ráncolta.

– Talán Laura unokahúgom esküvőjén.

– Nem, Helen oda nem jött el – mondta anyu.

– Akkor az apád temetésén?

– Lehet. Mintha apu Cullen-öböl melletti házában lett volna.

Teljesen reménytelen volt. Mégis hogyan emlékezzek valakire a nagypapám temetéséről, ami majdnem két éve volt? Alig láttam valamit a könnyeimtől.

– A keresztelőn biztosan ott volt.

Előbb anyura néztem, majd apura, és sóhajtottam. Biztosra vettem, hogy az én keresztelőmről beszélnek.

– Egyáltalán, hogy néz ki Helen néni? – kérdeztem.

– Nagyon hasonlít anyura – válaszolta apu. – Ugyanolyan gyönyörű vörös hajuk van. Azonnal fel fogod ismerni a vasútállomáson.

– Az állomáson? – kiáltottam fel a kelleténél

kissé nagyobb megdöbbenéssel. Nem tudtam, hogy a hátam mögött már mindent elrendeztek. Nagyot nyeltem és lejjebb vittem a hangomat. – Melyik állomáson? – kérdeztem.

– A strathcarroni állomáson.

Mintha már hallottam volna ezt a nevet, de nem tudtam hová helyezni.

Anyu látta, hogy nagyban töprengek, és boszszús arcot vágott.

– A földrajztudásod kétségbeejtő.

– Wester Rossban van, nem messze Lochcarrontól és Lochmarrontól – segített ki apu. – Igazán gyönyörű hely.

– A strathcarroni állomás esik a legközelebb Helen néni birtokához, amely Lochmarron mellett van – tette hozzá anyu.

– Birtok? – kérdeztem kíváncsian.

Helen néninek saját birtoka van? Talán olyan gazdag, hogy egész nap egy kisebb hadsereg lesi majd a kívánságaimat? Lehet, hogy ez a nyár mégsem lesz olyan rossz, mint gondoltam. Egész

nap tálcán hordják majd elém a finomságokat, miközben én csak henyélek. Micsoda kilátások!

– Invernessnél kell majd átszállnod – folytatta anyu.

– Ne aggódj! A repülőtérre menet majd kiteszünk az Edinburgh Waverley állomáson – mondta apu.

– Mikor? – kérdeztem.

– Holnap.

– Holnap?!

Alig maradt időm, hogy beszerezzek pár megfelelő ruhát a birtokra. Gyorsan felkaptam a tárcámat.

– Hová mész? – szólt utánam anyu, miközben a bejárati ajtó felé rohantam.

– Veszek egy új fürdőnadrágot – vetettem oda a vállam felett.

– Ó, arra igazán nem lesz szükség – kezdte, miközben én már az ajtót nyitottam. – Inkább meleg ruhát pakolj! Ott van a pulóver, amit karácsonyra kaptál tőlünk. A felföldön elég zord az időjárás.